

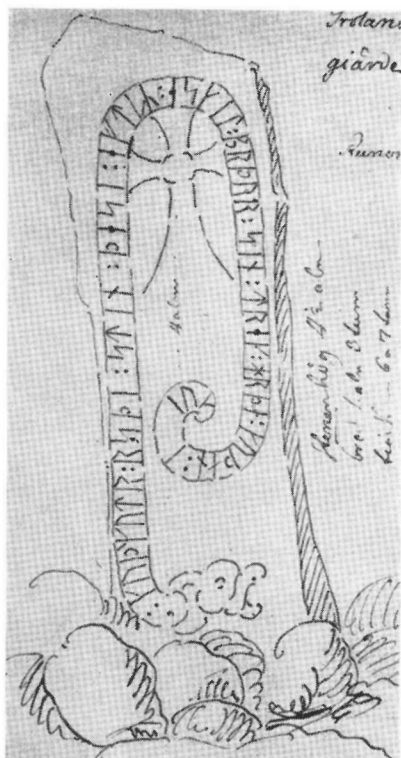

Fig. 221. Vg 130. Grolanda sn, Skånum. Efter teckning av Hilffeling.

av dennes son. Måhända är det samme Gudmund som låtit resa Vg 130. Se vidare Vg 139. Om namnet *Guðmundr* se Sö 217. Namnet *Tryggvi* finns icke i andra runinskrifter. »Namnets bärare äro ganska få», säger Lind. Det är mest känt som namn på några av Harald hårfagers ättlingar. En av hans söner var *Sigtryggr*, »er sumir kalla Tryggva» (*Íslenzk fornrit* 27, 1945, s. 423). För öfrigt är namnet endast sparsamt belagt i Norge och på Island under tidig medeltid. I Sverige är det hittills endast känt i ett fåtal ortnamn. Danska källor uppvisa enstaka exempel på namnet.

I orten har stenen kallats Rönesten (av Rune-sten); Kung Röne el. Rönning skulle vila under den. Inskriften på denna runsten anföres som exempel på runstensinskrifter i en liten folkskrift *Våra runstenar*, utg. i Skara 1871 av L. Kinberg.

131. Vilske-Kleva sn, Sjögerås.

Litteratur: B 997, L 1637. J. Peringskiöld, *Monumenta* 9, bl. 68; P. Tham, *Archeologiska Anvisningar*, bl. 14 (ATA); J. N. B. [von] Abrahamson, *Märkeligheter paa Runestene* (i: *Antiquariske Annaler* 2, 1815, s. 111); J. G. Liljegren, *Runlära* (1832), s. 148; K. Torin, *Register* 1875 (VFA); S. Gardell, *Gravmonument från Sveriges medeltid* 1 (1937, rev. 1945), nr 10.

Avbildningar: Ulf Christofersson, bläckteckning 1687 (i KB F 1 7 a, bl. 27), träsnitt (i Peringskiölds *Monumenta* samt B 997, återgivet i Gardell a. a. 2, 1937, rev. 1946, s. 47).

Denna välvda, trefasade gravsten med slåthuggna sidor och runinskrift på mittfasen har förgäves eftersökts. Enligt en anteckning på Ulf Christoferssons avritning låg stenen »Wedh Siögeråhs Herregårdh». Träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* har påskriften »Siögerås Herregård» (B 997: »Siögorås Herregård»; L 1637: »på en f. d. kyrkogård vid Sjögerås»). Vid Sjögerås herrgård låg fordom Sjögerås medeltida kyrka och kyrkogård. Lämningar efter dessa anläggningar ha påträffats inom själva gårdsområdet. Om stenens vidare öden finnas inga som helst upplysningar i de äldre källorna.

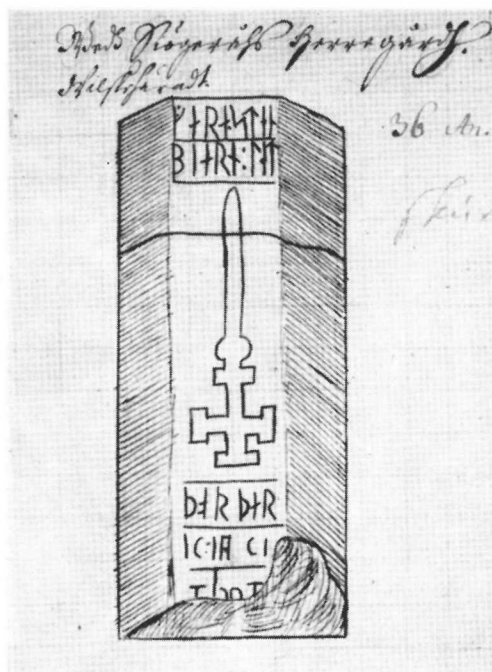

Fig. 222. Vg 131. Vilske-Kleva sn, Sjögerås.
Efter teckning av Christofersson.

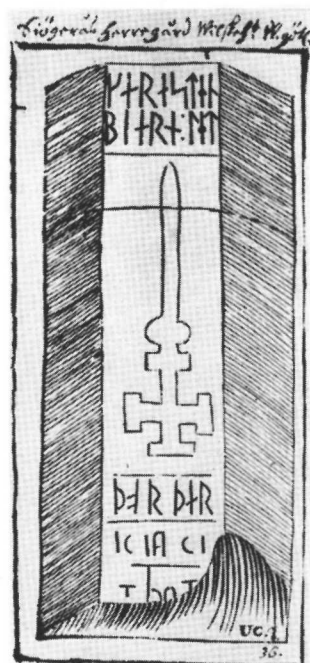

Fig. 223. Vg 131. Vilske-Kleva sn, Sjögerås.
Efter träsnitt i Peringskiölds Monumenta (B 997).

Uppgifter om stenmaterialet saknas. Längd c:a 1,80 m., bredd c:a 0,75 m. (enligt bilden i *Bautil*). Stenens översida har pryts med ett kryckkors. Ovan korset står ristat med runor vända från korset (enligt Christoferssons teckning):

porpær
5

Därunder med munkstil: IC IACE ... THOR ...

Under korset står ristat med runor vända mot korset:

biærn : let gæræ · sten
10 15 20

Þorðær. — Hic iac[et] Thor[dær]. — Biærn let gæræ sten.

»Tord. — Här vilar Tord. — Björn lät göra stenen.»

Till läsningen: 15 **g** är tydligt stungen på Christoferssons teckning; däremot icke på träsnittet. Stenen är på teckningen avslagen vid övre kortsidan, varvid några av de latinska bokstavstecknen skadats.

132. Marka sn, kyrkogården.

Pl. 113.

Litteratur: R. Hjorth, Vilske härad 1903 (hs tillh. J. A. Lundström, Göteborg, avskr. i Stifts- och Landsbibl., Skara); A. Blomberg, Socknarna Gökhem, Marka och Sörby (1920), s. 35; S. Gardell, Gravmonument från Sveriges medeltid I (1937, rev. 1945), nr 673.

Två trefasade, romanska gravstensfragment ligga i Marka kyrkas vapenhus. Tidigare ha de legat på kyrkogården. Det är sannolikt, att de båda fragmenten ursprungligen ha tillhört samma sten, ehuru själva brottytorna nu icke ha passning. Ytan är i båda fragmenten starkt skadad, och den runinskrift, som i båda fallen är anbragt överst på mittfältet, är så gott som utplånad.